

СЛЄПЧЕНКО Володимир Павлович (13. 11. 1947, с-ще Алексєєвка Воронежської обл., нині місто Белгородської обл., РФ) — живописець, графік, монументаліст. Народний художник України (2009). Заслужений діяч мистецтв України (1998). Обласна премія імені І. Гаврилюка (1985), міжнародні премії імені Платона (2005), імені С. Боттічеллі, імені В. Гегамяна, Всеукраїнська премія імені І. Огієнка (усі — 2019). Орден «За заслуги» 3-го ступеня (2007). Член НСХУ (1986). Закінчив Українську академію друкарства (Львів, 1981). У 1970—80-і рр. — художник-монументаліст художньо-виробничого комбінату; 1988—92 — директор кооперативу «Художник»; 1995—2000 — художник-консультант реставраційного відділу, директор творчої майстерні з дизайну інтер'єрів та екстер'єрів Музею історії релігії (усі — Львів); 2000—02 — доцент кафедри культурології Київського університету культури і мистецтв; 2002—10 — керівник відділу образотворчого мистецтва центру «АРТ»; від 2005 — керівник відділу культури і мистецтв УАН (усі — Київ). Від 2010 — на творчій роботі. Працює в напрямі романтичного символізму. Розробив авторську техніку й стиль «артлайн» (мистецтво лінії). Серед основних творів — психологічні портрети, сюжетні картини історичної тематики від епохи Трипілля до сьогодення. 2011 започаткував проєкт «Обрані часом». Створив цикл робіт «Шевченкіана». Автор настінних розписів у кафедральному соборі м. Торонто (Канада; 19 фресок, 1994—95). Займається також геральдичним мистецтвом, дизайном. Учасник численних обласних, всеукраїнських, закордонних і міжнародних мистецьких виставок від 1978. Персональні (понад 80) — в Україні, РФ, Польщі, Франції, Німеччині, Канаді, Ізраїлі, Словаччині, Італії, Греції, Іспанії, Японії та ін., зокрема в м.

Бернау (Німеччина, 1990), Торонто (Канада 1993), у різних містах Італії (1997), Львові (1997 — ювілейна, 2013, 2022, 2023 — 4 експозиції, одна — ювілейна), Києві (2002 — ювілейна, 2004, 2007 — 2 експозиції, одна — ювілейна, 2009, 2014 — 3 експозиції, 2015 — 4 експозиції, 2016—17, 2018 — 2 експозиції, 2019), м. Ретімно (Греція, 2006), Чернігові (2012, 2018), Каневі (Черкаська обл., 2016), Чернівцях, Золочеві (Львівська обл.), Вінниці (усі — 2019). Деякі твори С. зберігають у Національному музеї Т. Шевченка, Національному музеї літератури України (13 портретів), Софійському соборі, Національному музеї історії України у 2-й світовій війні, Музеї історії Києва, Музеї Національного академічного драматичного театру імені І. Франка (усі — Київ), Національному музеї у Львові (23 роботи), Львівському палаці мистецтв, соборі святого Юра у Львові, Вінницьких краєзнавчому та художньому музеях, Національній картинній галереї в Братиславі, Галереї портретів великих магістрів (Мальта). Про творчість С. знято низку відеофільмів, зокрема «Енергія творчості» (2007), «Поезія і живопис в майстерні Володимира Слепченка» (2008; обидва — автор І. Четверикова), «Портрет в національному інтер'єрі» (2009, автор Л. Грибанова), «Сильні люди» (2010, автор О. Сидорук), «Діалог. Володимир Слепченко з Василем Герасимюком» (2014, автор В. Герасимюк), «Увійди у мій світ» (2017, автор С. Комісаров), «Дзвони пам'яті» (2023, автор Т. Ціко), а також численні відеосюжети та радіопрограми на радіо «Культура» (2000—23, автор Н. Грабченко).

Основні твори

«Відродження» (1991), «Подай, Господи» (1995—97), «Велике Хрещення» (1998), «Нестор Літописець» (1999), триптих «Скіфія», «І вічний бій» (обидва — 2005), «Недоспівана пісня Мазепи», «Трипілля та трипільці» (обидва — 2007), «Т. Шевченко» (2011), «Велике хрещення» (2018), «М. Коцюбинський» (2019), «Побратими третьої роти» (2023); серії — живописні: «Мелодії старого міста» (2005), «Рожаниця» (2010), «Галерея портретів славетних українців», «Видатні постаті світової цивілізації», «Літературна еліта України» (усі — від 2011), «Відгомін прадавніх часів України» (2012), «Київ як портрет» (2013), «Паралельні світи», «Революція Гідності» (2013—14), «Обличчя війни» (2014—24); графічні: «Реквієм» (1990—98), «Війна» (2022—25), «Філософія, історія, символізм» (2023—24), «Гравітація» (2025).

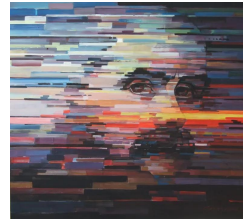
Рекомендована література

1. Слепченко В. Каталог творчих робіт. Л., 1997;

2. Творчість Володимира Слєпченка: Малярство, графіка: Альбом. Л., 2002;
3. Володимир Слєпченко = Volodymyr Slepchenko: Живопис. К., 2007;
4. Грабар С. Благовістуння // Київ. Русь. 2007. Кн. 11;
5. Степовик Д. Людина в портретній творчості Володимира Слєпченка // Fine Art. 2009. № 2;
6. Володимир Слєпченко = Volodymyr Slepchenko. Малярство = Painting: Каталог твор. робіт. К., 2012;
7. Слєпченко В. П. Обрані часом = Избранные временем = Chosen by time: Галерея портретів славет. українців. К., 2014;
8. Луковська О. Artline Володимира Слєпченка: до 70-річ. ювілею майстра та 50-ліття його твор. діяльності. К., 2017;
9. Бушак С. Шевченкіана Володимира Слєпченка // Там само. 2018, 9 берез.

О. І. Луковська

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Слєпченко Володимир Павлович / О. І. Луковська // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2025. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-891250>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).